

נדב שנל איננו

אהב את השחייה כאהבת חייו. אהב את הארץ ואת האנשים. בכלל, היה בן אדם אוהב. כמי שחשבתי את עצמי לחברו הקרוב, התברר לי שהיו לו המון חברים. אחרת איך אפשר להבין איך כל כך הרבה אנשים אהבו אותו?

גיליתי אחרי שנים רבות שהוא אהב מאד שוקולד.

בחורף האחרון קיימנו ביחד מחנה אימונים במשגב עם. נדב לקח על עצמו משימה בלתי אפשרית, לארגן מהיום למחר בתקציב זעום מחנה אימונים לכ-70 שחיינים ועוד במקום שהברכה הייתה מושבתת במשך קרוב לעשור.

בסוף יום מתיש, לאחר שכתזמורת של איש אחד, נדב דאג לכל ארגון המחנה, החל ארוחות ולינה, פתרון של האוורור בבריכה, שעבדה ללא הפסקה ועד לבעיות האישיות של כל שחיין ושחיין, וכשכבר כולם היו במיטות שלהם, הוא הגיע לחדרי.

אני הייתי כבר עייף ורציתי רק לישון. נדב לעומתי היה בשיאו. "אנדרי בוא תהייה רציני, יש לנו הרבה עבודה". הסתכלתי אליו: בחור בגילי הנראה צעיר בהרבה ממני, רזה, בכושר טוב. כל החיים לפניו.

הבטתי בעיניים שלו וחיפשתי סימן קטן לעייפות. במקום זה גיליתי רק טיפה של עצב, אבל פניו היו מחייכות כתמיד. "תגיד, אתה לא מתעייף אף פעם?" שאלתי אותו, "תירגע קצת. הנה הבאתי לך שוקולד טרי מהמפעל מנצרת עילית".

"אה שוקולד! (הוא צחק), רק עם שוקולד תוכל להסיט אותי מהנושא".

ועוד באותו הערב גלגלנו תוכניות לעוד חצי שנה קדימה והמשכנו לחלום גם על השנים הבאות, עוד הרבה לפני שהלכנו לישון. היו לנו תוכניות רבות: לרכוש מערכת שעון אלקטרוני ותצוגה לתחרויות אזוריות, על פרסים יפים בתחרויות מקומיות שימשכו את הילדים להתחרות, על שיפוץ הבריכות באזור, על תמיכה וחיזוק האגודות באזור והקמת אגודות חדשות בצפון.

אהבתנו המשותפת לארץ ולשחייה חיברה ביננו תמיד. שמרנו על הקשר והתייעצנו זה עם זה בכל דבר. המפעל המשותף שלנו: "אליפות הצפון", תחרויות הליגה האזוריות היו תמיד פרי מחשבה משותפת שלי ושל נדב. בלעדיו דבר לא יחזור למה שהיה.

הבוקר ליבו של נדב נדם, אך אני בטוח שהוא ממשיך לשחות בחופים יפים ושקטים יותר.

אני מרגיש שאיבדתי אח ואני כבר מתגעגע אליו.